

Vuur van de hemel

door: Eugene P. Vedder

Vraag:

Is het juist om het vuur van de Heilige Geest van de hemel te roepen om de machten van de duisternis te verdrijven?

Antwoord:

Vuur is in de Bijbel doorgaans een symbool van het **oordeel**. De offers werden door vuur verteerd op het brandofferaltaar en dit getuigde ervan dat Christus eenmaal zou sterven voor onze zonden in het vuur van Gods gericht. Straks zal Hij wederkomen om alle goddelozen te oordelen en in de poel van vuur te werpen, d.i. de hel waar het vuur niet wordt uitgeblust (Mark. 9:43-48). De Vader heeft heel het oordeel aan de Zoon gegeven. Hij heeft Hem macht gegeven om het uit te oefenen, omdat Hij de Mensenzoon is (Joh. 5:22,27).

Wij vinden in Gods Woord dan ook nergens een oproep om in de genadetijd waarin wij leven het vuur van de Geest te laten neerdalen om boze machten te oordelen. Dat is eigenlijk geen Bijbelse gedachte. Bij de uitstorting van de Heilige Geest op het pinksterfeest lezen wij over 'tongen **als van vuur**, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen' (Hand. 2:3). Dit verschijnsel beperkte zich tot de discipelen die gemeenschappelijk bijeen waren in een huis te Jeruzalem. De verdeelde tongen als van vuur houden blijkens dit hoofdstuk verband met de vreemde talen, die de Geest hun gaf uit te spreken. In feite was dit een teken, een oordeelsaankondiging voor het ongelovige volk der Joden (vgl. 1 Kor. 14:21-22).

Dit 'vuur' wordt verder niet meer genoemd als begeleidend verschijnsel bij de drie latere situaties in het boek Handelingen, waar sprake is van de (gevolgen van de) uitstorting van de Geest (Hand. 8:17; 10:44-46; 11:15-16; 19:6). Johannes de Doper, de voorloper van de Heer, had inderdaad geprofeteerd dat Hij het volk zou dopen 'met de Heilige Geest en vuur'. Dit werd echter telkens gekoppeld aan de voorzegging dat Hij Zijn dorsvloer zou zuiveren en de tarwe in de schuur zou samenbrengen, maar het kaf 'met onuitblusbaar vuur' zou verbranden (Matt. 3:11-12; Luk. 3:16-17). Het gaat hier om toekomstige dingen. Het verzamelen van de tarwe in de schuur en het verbranden van het kaf zijn twee verschillende zaken, die in de eindtijd zullen plaatshebben. Wij mogen God danken dat het

verbranden van het kaf 'met onuitblusbaar vuur' nog steeds niet heeft plaatsgevonden. Bovendien is dat geen activiteit waarbij wij betrokken zijn, het is een oordeel dat de Heer Zelf zal uitvoeren bij Zijn komst.

Wij weten dat Elia, de profeet van het gericht, daadwerkelijk vuur liet neerdalen van de hemel. Dit vuur verteerde twee oversten over vijftig met hun vijftigtallen (2 Kon. 1:9-12). Zij waren door de goddeloze koning Ahazia gestuurd om de profeet in hechtenis te nemen. Beide oversten spraken Elia weliswaar aan als 'man Gods', maar zij behandelden hem als een gewone onderdaan van de koning door hem te bevelen af te dalen van de bergtop waarop hij zat. Deze vergissing kostte hen en alle soldaten het leven.

Eeuwen later gebeurde het in diezelfde omgeving, dat de discipelen Jakobus en Johannes vuur van de hemel wilden laten neerdalen op de Samaritanen die de Heer weigerden te ontvangen. Zij verwezen daarbij naar het voorbeeld van Elia, maar de Heer bestrafte hen. Zij dachten misschien dat zij een Schriftuurlijk voorbeeld voor hun verzoek hadden, maar de reactie van de Heer was: 'U weet niet van welke geest u bent' (Luk. 9:51-56). Het was nu niet de tijd om deze belediging te wreken. De Zoon des mensen was niet gekomen om mensenlevens te verderven, maar hen te behouden. Daarom zei de Heer ook tegen de discipelen dat zij hun vijanden moesten liefhebben, moesten zegenen die hen vervloekten, moesten weldoen aan degenen die hen haatten en moesten bidden voor degenen die hen vervolgden (Matt. 5:44; vgl. Rom. 12:14,20). Wij moeten ons gedragen als zonen van de hemelse Vader, die goed is jegens bozen en goeden.

Het is inderdaad zo dat wij een geestelijke wapenrusting hebben om de machten van de boze te weerstaan, maar onze wapens zijn hoofdzakelijk defensief van aard (Ef. 6:10-18). Hier is geen sprake van vuur of iets dergelijks. Wij moeten de duivel weerstaan en dan zal hij van ons vluchten (Jak. 4:7; 1 Petr. 5:9).

In het licht van deze passages is het wel duidelijk dat het niet onze plaats en taak als christenen is om 'vuur van de Geest' van de hemel te laten neerdalen (wat men daaronder dan ook precies mag verstaan), teneinde de machten van de duisternis te verjagen.